

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδευόντος τόν 'Θωνα κατά την κάθοδό του στην Έλλάδα Βαυαρού αξιωματικού Χριστοφέρου Νέζερ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΟΝΑΧΑ τό καταμεσήμερο μπορεί και λάμψει ό ήλιος μέσα στά βάρη εκείνα. Ένα μικρό ρυάκι κυλάει ανάμεσα άπ' τό φράγγι εκείνο που τό άνοιξε χωρίς άλλο κάποιος σεισμός, και δεξιά κι άριστερά στό ρυάκι φυτρώνουν ροδοδάφνες και άλλα δενδρύλλια. Συχνά μάλιστα τά δέντρα αυτά σχηματίζουν πυκνότερες λόχμες, μέσα στις όποιες κρυβόντουσαν οι λησται για νά ληστεύουν τούς όδοιπόρους.

Ό μόνος άνθρωπος που μάς συνόδευε ήταν ό άγωγάτης μας, ό όποιος κουβαλούσε άπάνω στό ζώο τον όλες τις άποσκευές μας καθώς και μερικές στολές για τούς στρατιώτες μας που ήσαν στό Βραχώρι. Αυτός λοιπόν μου διηγήθηκε ότι ό άδελφός του ήταν παρών στό φόντο του συμπαιγνίου μας λοχαγού του μηχανικού Κράους, ό όποιος είχε σταλή από τό ύπουργείο τών Στρατιωτικών νά βρής στην Κλεισούρα τό κατάλληλο μέρος όπου θά χιζόταν στρατών για τί χοροφυλακή, γιατί ή κυβέρνηση ήθελε νά διαλύσει τις ληστρικές συμμορίες που ελυμνιόντο τό μέρη εκείνα.

Ό λοχαγός Κράους ήταν νέος εικοσιεπτά χρόνων, έξαιρετικά μορφωμένος κι από τούς καλύτερους αξιωματικούς του μηχανικού, και πολύ θαρραλέος. Αυστυχώς τό θάρρος του πολύ λίγη σύνεση τό συγκρατούσε κι αυτό άκριβώς έγινε άφορησή του προσώρου θανάτου του.

Ό άδελφός μου συνόδευε τόν Κράους, άρχισε νά μου λέη ό άγωγάτης. Μόλις λοιπόν μπήκαν έφριποι στην Κλεισούρα, ό λοχαγός Κράους, που τόν συνοδευαν δυο γερμανοί σκαπανείς τούς διάταξε νά έχουν έτοιμα τά όπλα τους, μή τυχόν και συναντήσουν καμιά ληστοσυμμορία. Μόλις τό είδε αυτό ό άδελφός μου, είπε στό λοχαγό, ό όποιος ήξερε άκριτά καλά τά έλληνικά νά μή κρατούν τά όπλα τους έτσι, γιατί αυτό ήταν περιττό. "Αν συναντηθεί με ληστές—τού είπε—τά όπλα μάλλον θά σάς βλάψουν άντι νά σάς ώφελήσουν... Οι λησται που θά εινε κρυμμένοι σε μέρος σίγουρο, θά μάς προστάζουν νά κατεβούμε από τό άλογό μας και νά τούς παραδώσουμε τά όπλα μας. "Αν δέν τό κάνουμε αυτό, οι λησται θά μάς πυροβολήσουν και δέν θά μπορούσαμε νά κάνουμε τίποτε... Τη συμβουλή όμως αυτή δέν την άκουσε ό λοχαγός Κράους, γιατί τή θεωρούσε ντροπή νά ύποχωρήση στους ληστές... Και όμως πόσο δικιο είχε ό άδελφός μου! Δέν είχε περάσει ούτε μισή ώρα από τη στιγμή που έδωσε στον Κράους τη συμβουλή αυτή, όταν άξαφνα άκουσε μέσ από μία λόχη: «Στόν τόπο!... Κάτω τ' όρματα!...» Ό άδελφός μου κατέβηκε άμέσως από τό άλογό του, αλλά ό Κράους, πρόσταξε τούς σκαπανείς νά πυροβολήσουν στό τυφλό μέσα στη λόχη, δίνοντας πρώτος ό ίδιος τό παράδειγμα. Άμέσως όμως άλλοι έξη πυροβολισμοί άκούστηκαν μέσ άπ' τη λόχη. Ό λοχαγός έπεσε άμέσως κάτω, χτυπημένος από τρεις σφαίρες, καθώς και ό ένας από τούς σκαπανείς. Ό άλλος τραυματίστηκε βαριά κι ό άδελφός μου τραυματίστηκε πίσω, στον άριστερό μηρό. Άμέσως τότε ξεπροβάλαν μέσ άπ' τούς θάμνους οι λησται, τών όποιών ό άρχηγός άρπαξε άπ' τά μαλλιά τόν τραυματισμένο σκαπανέα και μ' ένα χτύπημα του σπαθιού του, του έκοψε τό κεφάλι. Ένας άλλος άπ' τούς ληστές έκοψε τ' αυτιά και τί μήτη του λοχαγού Κράους για νά τόν εκδιηθή επειδή είχε τραυματιστή στό άριστερό μπράτσο από τις σφαίρες που έβριζαν οι Γερμανοί.

Όι λησται πήραν τά όπλα, τό ρολόι και τά χρήματα του λοχαγού. Τά όπλα όμως τών σκαπανέων ούτε τάγγιξαν καθόλου, ούτε τούς άγγιξαν αυτούς τούς ίδιους, ούτε και τόν άδελφό μου. Έρευνήσαν μόνο τό σάκκο του λοχαγού. Ένας άπ' τούς ληστές του έβγαλε τις μπότες, αλλά επειδή ήσαν μικρές, τις πέταξε στό πάτωμα. Έπειτα ό άδελφός μου, έπιδένοντας τό τραύμα του όπως μπορούσε, ξαναγύρισε στό Μεσολόγγι, όπου άνήγγειλε τά δραματικά αυτά γεγονότα.

.. Οι Βαυαροί έστειλαν τότε ένα άπόσπασμα στην Κλεισούρα, για νά παραλάβη τούς τρεις νεκρούς, τούς όποιους έθαψαν την άλλη μέρα στό Μεσολόγγι.

Έτσι πέθανε άπάνω στην άνηθοι της νεότητός του ένας γενναίος αξιωματικός έξ αιτίας του άσυλλογίστου θάρρους του και θυσίας του κάκου δυο γενναίους στρατιώτες. Ό Κράους άσφαλώς θά διέκρινε στη σταδιοδρομία του, αλλά ή άσυγκράτητη νεανική όρμη του τόν κατέστρεψε.

Ό άγωγάτης, αφού τελείωσε την ιστορία του μάς έδειξε και τό μέρος που έγινε ό φόνος, μία καμψη του δρόμου πολύ κατάλληλη για έξορμήσεις ληστών.

Έπειτ' από μία πορεία δυο ωρών, περάσαμε την Κλεισούρα και μπήκαμε σ' ένα πανάχαλο δάσος από βελανιδιές και κάθε λογής δέντρα που τά σκεπαζαν άναρχηχτικά φυτά και προπάντων άγρόφυλακες. Πολλά μέρη του δάσους αυτού ήσαν άδιεπέραστα και μονάχα όπου έβρισκαν κτήνη μπορούσε κανείς νά πατήση.

Έέλω φτάσαμε στό Βραχώρι, όπου με ύποδέχτηκε έγκάρδια ό φίλος μου ύπολοχαγός Στράσσερ. Τό ίδιο βράδυ της άφιξέως μου γνώρισα ένα συμπαιγνίω μου Γερμανό, τό δόκτορα Μίλλερ του όποιου τό όνομα πολλές φορές είχα άκούσει νά αναφέρονται σ' Έλληνες, προσθέτοντας μάλιστα σ' αυτό και τό περιεργό παρατσούκλι «Ό Κλεφτογιατρός». Τό παρατσούκλι αυτό του τό είχαν δώσει, γιατί οι λησται τής περιφέρειας, πηγαίνοντας στό Βραχώρι, όπου κατοικούσε, ζητούσαν την ιατρική του περίθαλψη, όσakis τραυματιζόντουσαν σε άψμαχίες με τούς χοροφύλακες. Ό Κλεφτογιατρός τούς θεράπευε πρόθυμα και ποτέ δέν τούς πρόδιδε.

Πήγαμε λοιπόν στό σπίτι του Κλεφτογιατρού που βρισκόταν στην είσοδο της πόλης και είχε μία μεγάλη αυλή φτεμένη με άκαμεις. Όταν χτυπήσαμε την πόρτα του, άκούσαμε από μέσα μία βαθεία γυναικεία φωνή νά ρωπά ή έλληνικά:

— Ποιός είνε;
— Άμέσως ό ύπολοχαγός Στράσσερ άπάντησε γερμανικά:
— Άνοιξτε, κυρία δοκτορόσσα! Τότε άκούσαμε μία άλλη φωνή, βαθεία επίσης και γερμανική:

— Καλησπέρα, κυρία ύπολοχαγέ... Έσύ είσαι;

Ό πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε μία ψηλή γεμάτη και ρομαίλια γυναικία, τριάντα περίπου χρόνων, ή όποια μας έδειξε τά χέρια δυνατά σαν άνδρας. Μας ώδήγησε κατόπιν σ' ένα δωμάτιο, όπου ό δόκτορας Μίλλερ, ό «Κλεφτογιατρός» έχοντας τά μαγκία του ανασηκωμένα, καταγινόταν νά κώχη

ένα ψητό λαγό.

— Τι; είπε ό λοχαγός Στράσσερ έσφαιρισμένος. Είσαι και κυνηγός; Που τόν βρήκες τό λαγό;

— Δέν είμαι κυνηγός, φίλε μου Στράσσερ. Μου άρέσουν τά κν' νήγια μόνο ψητά... Οι φίλοι μου μου προμηθεύουν διάφορα άγρίμια κι έχω δυο ακόμα λαγούς... Γυναίκα δόσε τόν ένα στον άγαπητό μας φίλο...

— Εύχαρίστως νά σου τόν δώσω, κυρία ύπολοχαγέ, είπε ή κ. Μίλλερ. Άλλά σέ παρακαλώ μήν πής σχετικώς σε κανένα τίποτε... Χαρίζω τό λαγό στό φίλο μας Στράσσερ κι' όχι στον αξιωματικό του Βαυαρικού Βασιλικού στρατού.

— Έξρω, άπάντησε ό Στράσσερ, ότι οι λαγοί εινε δώρο τών φίλων σας τών ληστών, αλλά και ως Βαυαρός αξιωματικός δέν έχω καμιά διάταξη νά έμποδίσω τά δώρα αυτά. Προσέχετε μόνο τόν έπαρχο κύριο Δημητράκη...

— Ναι, είπε ή κ. Μίλλερ, αυτός μάς κατασκοπεύει πάντοτε, αλλά δέν ένει φοβάμαι...

Μάς προσκόλλεσαν κατόπιν στό τραπέζι, για νά τούς βοηθήσουμε στό φάγωμα του λαγού, πράγμα που τό κάναμε με προθυμία.

Άλλά, ενώ τρώγαμε, συνέβη κάτι περιεργό: Έσφαιρικά ξεπετάχτησαν από παντού περλί τις δέκα τουλάχιστον γάτες, ή όποιες σκαφάλωσαν στό τραπέζι και στός ώμάτους τούς δικούς μας και του γιατρού.

(Άκολουθεί)

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ
ΣΤΑΣ 4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ
Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΣΤ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΟΣ
του σ'ς χαρίζει τό «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια»
«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ!»

ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Έπίσης συνεχίζεται ή διανομή τών Α', Β', Γ', Δ' και Ε' βιβλίων μας: «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΛΡΕΣ» του Άλφ. Κόφ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δομνίου, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άββα Ρορεβό ή «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτινίου, και ή «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μισοέ.

Παρακαλούνται οι άναγνώσται τών περιοδικών μας νά στείψουν νά παραλάβουν τά βιβλία των εγκαίρως, διότι ή ζήτησις είνε μεγάλη και δέν εινε άπίθανο νά έξαντληθούν εντός όλίγων ήμερών και οι 20 χιλιάδες τόμων που έτοιμάσαμε.